

»Halleluja! Frelsen og æren og magten tilhører vor Gud« (Åbenb. 19,1b)

Danmark og verdenssamfundet

Danmark er et kongerige og har aldrig været andet. Monarken har til tider haft afgørende magt, til andre tider begrænset magt, men aldrig været uden indflydelse og har altid været betragtet som *statsoverhovede* og som sådan »fredhellig«, således som det siges i Grundloven § 13.

Jeg havde i *Sønder-Jylland* en nær ven, der altid gjorde indtryk på mig ved sin pligtfølelse og ydmyghed. Denne høflige, ydmyge mand kunne imidlertid ikke få sig selv til at sige »Deres majestæt« til dronningen – det forbød hans Guds frygt ham. »Der er kun en Majestæt,« sagde han til mig – men han var parat til at vise dronningen al sømmelig respekt.

Majestæten

Gud den Almægtige har i Skriften åbenbart, at han er *Skaberen*, og at han som Skaberen er sin skabnings *Herre*. Dette sidste betyder ikke blot, at han *opretholder* sin skabning, men at han *styrer* den. Han styrer folkene og nationerne – han styrer med andre ord deres historie – han styrer verdenshistorien.

Det er skjult for verden. Hvis man læser de forskellige bøger om Danmarks- eller verdenshistorien, finder man ikke et eneste ord om Ham, der er kongernes konge og styrer alt i overensstemmelse med sin evige viljes beslutning.

Og hvis man sammenligner *Bibels* beskrivelse af *Israels* historie med *historikernes* beskrivelse af den, er det påfaldende, at de sidste slet ikke har blik for HAM, der styrer og leder sit udvalgte folk.

Det må imidlertid indrømmes, at vi, der kalder os med Kristi navn, også glemmer alt for ofte, at Gud er *Majestæten*, *den enevældige*, *der styrer alt*.

Gang på gang læser vi i Salmernes bog, at »HERREN har vist, at han er konge« (Salme 93 og 97, m.v.), men det er alligevel forblevet skjult for mange, der ellers påkalder Hans navn.

Han viste det, da Han førte *Israel* ud af *Ægypten* og tilintetgjorde folkeslagene i *Kanaan* for dem – Han viste det, da Han gav dem dommere, der befriede dem fra deres undertrykkere – da Han valgte *David* og satte ham til fyrste over dem – men også, da Han straffede dem og lod *assyrrerne* bortføre israelitterne fra deres land og senere *Nebukadnezar* judæerne fra deres område – og da han oprejste hedningen *Kyros* og gjorde ham til herre over *Babylon* og lod ham udstede det dekret, der gav Guds folk lov til at vende

hjem til *Jerusalem* – men folket glemte det hurtigt, og vi er vist nok også tilbøjelige til at glemme, at Gud ikke blot er *Skaberen*, men også *Herren*, d.v.s. *Kongen*.

Det er en stor hjælp ofte at læse *Daniels* bog og Herrens sidste store tale på *Oliebjerget*. Her åbenbares det os, at Herren ikke styrer historien ved blot at gribe ind, når det er nødvendigt, men at Han styrer den i overensstemmelse med, hvad Han forud har kendt og bestemt.

Vi lever i afslutningen af nådens tidsalder, da alt ser kaotisk ud. Det er tydeligt, at lovløsheden tager til og snart kan få overhånd, og det er påfaldende, at den muhamedanske verden har fået en magt, der for 25 år siden var utænkelig.

Det er også påfaldende, at menneskeheden i dag råder over et teknisk apparat, der dels gør det muligt at overvåge og registrere ethvert individ, dels gør det muligt at udslette alt levende.

Disse kendsgerninger påtvinger politikerne den opfattelse, at de må skabe et *verdenssamfund* – den i deres opfattelse eneste mulighed for at få fred på jorden – og undgå en altødelæggende atomkrig.

Intet af dette kommer bag på Gud – men i Hans lys ser det helt anderledes ud end i politikernes – det er *anti-kristeligt*.

De afsluttende begivenheder

Hvis jeg forstår *Daniels* bog ret, vil endetidens afsluttende historiske begivenheder have deres centrum i området omkring *Middelhavet* (»Det store hav«, Dan. 7,2 – betegnelsen for Middelhavet i Det gamle Testamente, se 4. Mos. 34,7, Josva 9,1 m.v.).

Omkring Middelhavet vil et forbund af ti stater opstå, alle indenfor det gamle *Rommerriges* grænser.

Og indenfor dette ti-stats-forbund vil en ellefte leder fremstå og overtage hele magten – formentlig *Anti-Krist*.

Tilstanden overalt på jorden vil være kaotisk, dels som følge af forfærdelige naturkatastrofer, dels som følge af overhåndtagende opløsning af statsmagtens evne til at holde samfundene i ro og orden. *Anti-Krists* magt vil være total indenfor ti-stats-forbundet, men den synes ifølge *Åbenb. 13* at udstrække sig til at omfatte *alle dem, der bor på jorden* – i hvert fald i den betydning, at han fordrer tilbedelse af alle.

Hans politiske hovedmål er at *udslette Israel som nation* og *gøre Jerusalem til sin hovedstad*. Derfor vil de skelsættende begivenheder koncentrere sig om *Jerusa-*

lem. Dette skal jeg ikke komme ind på i enkeltheder, også fordi jeg føler mig overbevist om, at jeg ikke forstår alt i det profetiske ord og i øvrigt er betænkelig ved skematiske fremstillinger af de sidste ting. Lad os derimod samle os om, hvad vi kan og bør gøre for vort folk i denne »skæbnesvangre« tid.

Politik?

Politisk arbejde kan kun gøres på verdens betingelser. Det betyder bl.a., at det altid sker indenfor den menneskelige tankes muligheder. Derfor er politisk arbejde »dømt til« at komme i konflikt med Herren, der siger: »Mine tanker er ej eders, og eders veje er ej mine – nej, som himmelen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders« (Esaj. 55,8-9).

Der er nogle aldeles afgørende kendsgerninger, politikerne altid synes at lade ude af betragtning. *Først*: historiens mål er *Guds rige*. Det er noget ganske andet end det »verdenssamfund«, politikerne stiller imod. Guds rige betyder, at Guds vilje sker. »Verdensriget« betyder, at syndige menneskers ønsker går i opfyldelse.

For det andet: da Guds rige er verdenshistoriens mål, foregår der en *åndelig* kamp om at virkeliggøre dette mål. Denne kamp har to »kulminationer« – det første er *Menneskesønnens* fuldkomne menneskeliv her på jorden, hans død på et kors og opstandelse fra de døde – det næste bliver hans genkomst i kraft og megen herlighed.

Mellem disse to »kulminationer« forsøger ondskabens åndemagter at umuliggøre, at Guds rige bliver en virkelighed. Disse usynlige åndsmagter regner politikerne overhovedet ikke med, men er snarere i deres tjeneste, så de slipper dem løs. Det er i virkeligheden dem, der behersker politikere, statsmænd, fyrster og jordiske majestæter, hvorfor de også kaldes for *verdensherskere* (Efes. 6,12). Apostelen Johannes går så vidt, at han siger: »*Hele verden er i den Ondes vold*« (1. Johs. 5,19).

Da *Menneskesønnen* vandrede omkring hernede, skuffede han både sit folk som helhed og sine disciple, fordi han ikke hjalp jøderne, som han elskede, til politisk storhed og magt – han gjorde intet af det, de ønskede, for at komme fri af *Rommervældet*. Han kunne have gjort det – men da havde han svigtet både Faderen og folket – da havde han bøjet sine knæ for denne verdens tanker og programmer og

dermed bøjet dem for denne verdens fyrste.

Han sagde: »Følg mig!«

Han har ikke sat sine efterfølgere til politisk arbejde, ej heller til at foragte politikerne, men til at bede og vidne for dem.

Virkningsfuld indflydelse

Verdenshistorien er en tilsyneladende endeløs kamp imellem nationerne om magten. Det kan også udtrykkes således: en endeløs kamp om den afgørende indflydelse – den afgørende kamp om at *få sin vilje*.

Der hersker en oprørske vilje imod Gud – vi møder den allerede i paradiset have – det lykkedes satan at underlægge sig hele menneskeheden og gøre den til Guds fjender.

Over de forskellige folk og riger har han indsat sine fyrster, sine magter og myndigheder (Efes. 6,12, Dan. 10,20). Hele verden er i hans vold og han lader aldrig verden glide sig af hænde, med mindre han bliver tvunget dertil.

Det første »kulminationspunkt« i verdenshistorien var som nævnt, at der kom et menneske, der ikke som alle andre viste satan lydighed på noget punkt.

Dette menneske viste sig at have magten over satan. Hans magt bestod i, at han ikke underordnede sig under djævelen, men under Faderen og derfor aldrig viste djævelen lydighed, men altid kun Faderen. Dette menneske skaffede sig magt og indflydelse ad en helt anden vej end den, mennesker ellers skaffer sig magt og indflydelse – det gik for Jesu vedkommende ikke ud over andre, men kun ud over ham selv. Hans død på korset i synderes sted er historiens *vendepunkt*. Her tager han magten fra denne verdens fyrster. Hans opstandelse fra de døde er verdenshistoriens *nyskabelse*, der ender med *verdensgenfødselen* ved hans synlige genkomst og synlige magtovertagelse (Matt. 19,28).

Den magt og indflydelse, man opnår på bekostning af andre, er kun kortvarig, hvad enten det gælder personlig, menighedsmæssig, partimæssig eller statslig magt over andre. Og den har ingen magt eller indflydelse over ondskabens åndemagter i himmelrummet. Det er dybest set en magtesløs magt, der opnås på denne måde.

Men den magt, vor Herre Jesus vandt »på bekostning af sig selv«, er en *evig* og en *absolut* magt, som selv satan og alle hans dæmoner er underlagt, ja underkastet. Han er sat højt over dem. Alt er lagt under Hans fødder (Efes. 1,19 – 22).

Han sagde: »Følg mig!« og det betyder: »og få indflydelse og magt på tilsvarende måde som jeg!«

Det er vort kald i denne skæbnesvan-

gre tid, da mennesker skal dåne af rædsel og gru over de ting, der kommer over jorderige, thi himmelens kræfter skal rystes (Luk. 21,26).

Vi er med andre ord

konger og præster

sammen med Ham, der hersker over verdens konger, vor Frelser og Herre.

Som konger er vi sat til at *herske på samme måde, som Han herskede*, da han vandrede hernede, d.v.s. at herske over ondskabens åndsmagter ved ikke at ligge under for dem, men adlyde Herren. Vi er jo sat med Ham over dem.

Som præster er vi sat til at *bringe åndelige ofre og gå i forbøn* på tilsvarende måde, som Han gjorde det.

Derfor ligger vi ikke under for tanken om et »verdnessamfund« eller andre politiske ideer om, hvordan vi klarer de mange forskellige vanskeligheder.

Kan vi bede Gud den Almægtige om at føre vort land aldeles ud af »verdnessamfundet« i enhver skikkelse, altså EU, FN og Nato?

En ting i Daniels bog tyder på, at vi må bede herom: nemlig at *Danmark aldrig tilhørte Romerriget*. Skal det »genopstå«, da hører vort land ikke med heri.

At komme ud af det genopståede Romerrige indebærer at komme ud af det forfærdelige jødehad, som denne antikristelige stormagt er eksponenten for, og som vil kulminere under Anti-Krist.

Beder vi herom, involverer det os i en kamp mod verdensherskerne i dette mørke, magterne og myndighederne i himmelrummet, ondskabens åndsmagter.

Denne bøn er tillige en bøn af hele vort hjerte for *Israel*, en bøn om *dets frelse*, en bøn om *Jerusalems fred*.

Dermed er det tillige en bøn for arabere, thi deres sande »lykke« er forbundet med Israels sande »lykke«.

Og så er det en bøn for *Danmarks sande vel*, thi det er også inderligt knyttet til Israels og de omliggende landes sande vel.

Det er en bøn uden had til noget menneske eller noget folk. Men det er en bøn imod lovløsheden i alle dens former og udslag og derfor, som nævnt, en bøn, som lovløshedens åndsmagter og lovløshedens repræsentanter vil kæmpe imod med alle deres midler.

Denne bøn er dybest set altid sejrrig, thi ligesom Menneskesønnen sejrede, da mørkets magt gjorde med ham, hvad den ville, således sejrer de magtesløse Guds slagtefår også, når det ser ud til, at de er helt besejrede.

En af de største inspirationskilder i mit liv er de mange Guds børn, der er fattige i ånden – som sørger – som er sagtmødige – som hungrer og tørster efter retfærdig-

heden – som er barmhjertige og rene af hjertet – som stifter fred – som er oversete og ikke regnet for noget i verdens øjne – men fra hvem, der (uden at de selv ved om det) strømmer kilder med levende vand – de er sande konger og præster i vort arme land og i Guds rige.

De brillerer ikke med noget som helst – heller ikke med lange bønner – de lever skjult med Kristus i Gud – men der udgår fra dem en åndelig indflydelse – og det, skønt de slet ikke søger magt og indflydelse.

Hos dem er dette ord virkelighed: »Ikke ved magt og ikke ved styrke, men ved min Ånd, siger Hærskarers HERRE« (Zak. 4,6).

De er (uden at have nogen anelse om det) hovedpersonerne og hovedaktørerne i den historiske proces her i endens tid, hvor det snart vil vise sig, at samtlige politiske planer og al politisk visdom bliver til intet.

Disse stille i landet er også hovedpersonerne i menigheden, thi dens kald er at være et *bedehus for alle folkene*, og det virkeliggør de samtidig med, at de selv synes, der fattes dem så meget.

De søger ikke deres eget – end ikke i deres bøn – derfor er de ondskabens åndsmagter overmægtige, og derfor har deres bøn den kraft, Gud kendes ved.

De føler sig som den fattige enke overfor den uretfærdige dommer – men det kan jo være en »god« fornemmelse, thi den stemmer med, hvad der står skrevet – og de holder ud trods træthed og tilsyneladende ubesvarede bønner. De løfter deres øjne til

Ham, der sidder på tronen

Majestæten, hvem alt er underlagt. Han siger om sig selv: »HERREN er jeg, ellers ingen, lysets ophav og mørkets skaber, velfærds kilde og ulykkes skaber. Jeg er HERREN, der virker alt« (Esaj. 45,6b-7).

Dette Guds vidnesbyrd om sig selv siger mere, end den menneskelige tanke kan gribe. Gud er og forbliver DEN, JEG ER og lader sig aldrig reducere til den, vi gør ham til, eller ønsker, han skal være.

»Hos hvem får Han råd og indsigt, hvem lærer Ham rettens vej, hvem kan give Ham kundskab, hvem kundgør Ham indsigts vej? Se, som dråber på spand er folkene, at regne som fnug på vægt« (Esaj. 40,14-15a).

Han er sandelig Herren, Kongen, Majestæten, der styrer historien i stort og småt, også i dag – også, når folkene dåner af rædsel over de ting, der kommer over jorderige. Og se, Ham beder vi til – hvilken nåde, hvilken gave! Og Han hører på, hvad vi i vor bøn siger til Ham! Vel ved vi ikke, hvad vi rettelig bør bede om, men Guds egen Ånd står os bi og går selv i for-

bøn for os med uudsigelige succes.

Så længe Guds Ånd ikke har sagt til os: »Hold op med at bede for det danske folk!« får vi lov til at gøre det, og da er det, vi blandt mange andre begæring også bønfaller folkenes Herre om at føre vort folk ud af verdenssamfundet og knytte det fast og uløseligt til hans udvalgte folk Israel.

Da kan vi af hjertet også bede for araberne og alle andre af Israels modstandere, som også er omfattet af Guds råd og Guds frelsesvilje. Måske er vi da små »medarbejdere« med Ham, der sidder på tronen, Ham, hvis råd står fast, mens alle folkenes råd bliver kulkastet.

Noget væsentligt

Når alt dette er sagt, må nogle sider af bønnens væsen til sidst fremhæves.

Først dette: bøn er et udtryk for *vore egen afmagt*. Hvis vi selv kunne fremskaffe det, vi beder om, var der ingen grund til at bede.

Dernæst: bøn er ikke blot udtryk for vor afmagt, men også for, at *vi ikke har fortjent det*, vi beder om. Hvis vi havde fortjent det, var der ingen grund til at bede om det – så kunne vi jo kræve det.

Bøn er altså i eet og alt et udtryk for, at vi »kun« har *Guds uforskyldte og ufortjente nåde* at »regne med«.

Kun hvis Gud vil »benåde« vort folk med at fri det ud af verdenssamfundet og bevare det fra jødehad og jødeforagt, vil det ske, thi vi har som folk alt andet end fortjent det.

Og netop fordi vi tyer til *Guds nåde og barmhjertighed*, har vi noget endnu væsentligere end det anførte på vort hjerte: nemlig dette, at *Herren for Kristi skyld vil lede så mange danskere »som muligt« til frelse*.

De fleste af os har nogle bestemte mennesker på vort hjerte – Gud har indskrevet deres navne på vore hjerter – vi har dem så godt som altid med, når vi træder frem for Gud i bøn. Det er, som om

Gud har fordelt ansvaret for menneskers frelse på os – og det er godt at tænke på.

Menneskers frelse er det allervigtigste i historien – men det synes politikere og statsmænd ikke at forstå. »Når hedningerne (deriblandt danskerne) fuldtalligt er gået ind (blevet frelst og dermed gået ind i Guds rige), skal hele Israel frelses«, og dermed er verdenshistorien slut – Gud har nået sit mål – »verdensigenfødselen« er sket (Rom 11,25 flg.).

Da forstår vi Danmarks- og verdenshistorien og kan se, at Gud fastsatte bestemte tider og landegrænser for folkene, altså også for det danske folk – og det svært forståelig ord i 5. Mos. 32,5 om, at Gud bestemte folkenes grænser efter tallet af gudssønner (israelitter?), vil vi da til fulde fatte. Hverken verdenshistorien eller Danmarkshistorien er et spil af tilfældigheder. Gud har et formål med ethvert folk og pålægger tillige ethvert folk et ansvar. En væsentlig del af dette ansvar omfatter folkets »behandling« af Israel.